

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 » — »
Negyedévre . 5 » — »
Egy óra . . 1 » 70 »
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
az első emeleten,
hová a lap szerkesztői részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

A gazdasági cselédek lakásai.

Pécs, 1900. július 5.

(→) Baranyavármegye tisztii főorvosa nagy optimista. Kidolgozott ezelőtt majdnem egy esztendővel egy szabályrendeletet a gazdasági konvenciók cselédek lakásairól s azt hitte, hogy mivel az *egészség a legdrágább kincse az embernek*, hát ez a szabályrendelet rövid időn belül kötelezővé is fog válni. Pedig azóta elmúlt egy jó félesztendő s a tervezet még se lett elfogadott szabályrendeletté. Sőt nem is lesz egyhamar. Mert hát Baranyában ezen a téren sok a foka és kevés az eszkimó; sokan vannak, kiknek *érdekeit sérti* ez a szabályrendelet és kevesen azok, kik mellette foglalnak állást, belátva, elismerve legjobb, leghelyesebb intencióit. De azért Baranyavármegye tisztii főorvosa még most is remél. Reményli, hogy harmincéves kötelességű és fáradhatatlan működését azzal honorálják a vármegye urai, hogy megszavazzák a szabályrendeletet az őszi rendes, vagy legkésőbb a decemberi rendkívüli közgyűlésen s ő nyugalombavonulása alkalmával a harmincéves szolgálat sikereinek méltó koronájaként viheti magával azt a jóleső tudatot, hogy *segített a legszegényebb embereken, a páriákon is* s elérte, a miért évek hosszú során hiába bár s még is fáradhatatlanul küzdött.

Pedig hát hosszú nyögésnek halál a vége. Ezzel a szabályrendelettervezettel immár jó félesztendő óta nyögnek az el-

intézésre hivatott körök s még se mentek vele semmire. A januári állandó választmány töviről-hegyire meghányta-vertette s végre is oda lyukadt ki a nagy vita, hogy kiadták a szabályrendelet tervezetét a mezőgazdasági bizottságnak és a megyei gazdasági egyesületnek véleményezés végett. *Mig* a két tekintélyes intézmény ezt a véleményt megadta, beletelt ime félesztendő s mégis a vélemény nem is vélemény, hanem csak egyoldalú javítgatás, toldozás-foldozás, persze nem a szabályrendelet előnyére.

Hiszen ezt ki is jelentette a vármegye állandó választmányának tegnapi ülésén a fentebbi két intézmény egyik tagja, kerekén kimondván, hogy ők a megye mezőgazdái érdekeit képviselik és védik. Az állandó választmány pedig most se tett semmit az ügyben, hanem megint csak hosszadalmasan vitatkozott s a dolog vége ismét az lett, hogy elhalasztották a tárgyalást. A már egyszer hivatalosan közölt tervezet most a mezőgazdasági egyesület véleményével együtt újra közlést kap minél szélesebb körben való megismerés és minél mélyebb megfontolás végett.

Hát csak tegyék! És ha olvassa a világ a tisztii főorvos tervezetét s mellette a két gazdasági intézmény véleményét, bizony-bizony be fogja mindenki látni, hogy mily érdekeket képvisel az egyik és milyent a másik.

A tisztii főorvos a közegészség érde-

keinek megvédésére, *az embernek az egészséghez való jogának* méltó állásába való visszahelyezésére dolgozta ki e tervezetet. Mert hiszen lehet valaki nagy földbirtos, lehetnek uradalmi, de azért még nincs joga ahhoz, hogy cselédjeinek Istentől nyert egészségét veszélyeztesse, cselédjeinek egészségük fenntartásához való jogát elvegye! Már pedig el van véve ez a jog, veszélyeztetve van ez az egészség mindaddig, míg a cselédlakások túlszűfolyva vannak, míg egy lakásban öt-hat család van összecsapva, mint az akol oktalan lakói. Ezért akarja a szabályrendelet, hogy minden földbirtokos minden egyes cselédje és ennek családja részére külön szobás lakást adjon s ne legyen öt-hat család egy szobában összecsapva.

Ámde ezt a mezőgazdasági bizottság terhesnek tartja a gazdákra nézve s a gazdasági egyesülettel együtt szépen kitorlotta a tervezetből s helyettesítette úgy, a hogy a földbirtokosok érdekeinek tetszik. Ime tehát *e két intézménynek semmi a közegészség, kicsinyesség az embernek az egészséghez való joga s azt tartja, hogy a ki cselédnek született, az örüljön, ha enni-inni kap, ha van egy zúg, hol kialudja kora hajmaltól késő estig munkában hajszolt teste fáradságát.*

A tisztii főorvos azt mondja, hogy a cselédlakásokban túlszűfolyva lévén öt-hat család, *ott az erkölcs sem áll a legjobb lábán; ott, ha veszedelmes tanokat hirdet valaki, a többit is megmételtyezi vele; ott tehát nincsen sem a vallásosságnak, sem a*

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Gyermekek az utcán.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Ahogy az utcasarkon ógyelgek, egyéb teendő hiányában, zsebredugott kezekkel bámulom a sétálókat, valami különös szórakozottság vesz rajtam erőt, mikor egy-egy ismerős hangot hallva, megbillentem a kalapot. Mintha keresnék valamit, vagy valakit, mintha valamennyi előttem elhaladó terhemre volna, vagy kevés volna most nekem; mintha unnam a szépnem fixirozásának banális mesterségét s mégis valami arra kényszerítene, hogy azt tegyem.

Erősen a fal mellé simulok, mégis lépten-nyomon taszigálnak. Szinte már bánt az a sok nyafogás s tülhajtott affektálás. Egy-egy uri dáma olyan illatos, hogy az orromat csavarja a ruhájának a szaga. Azért mégis — talán csupa szokásból — egy-egy érdekesebb arcu, vagy ruházatu alakon megakad a szemem s utána nézek a mai fiatalság unott flegmájával és előítéletével. Természeté vált szokás az egész, a nélkül, hogy az embernek fölpezsegne a vére.

Aztán a járó-kelők között akad egy

feltünőbbben öltözött alak is, akinek nem szabad köszönni, csak a szemekkel üdvözöljük egymást, legfőleg egy kis illedelmes mosolyt engedve meg magunknak.

Odább, a kávéház előtt a fiatalság disztíngváltabb don-juánjai foglalják el álláspontjukat, kik között a hadsereg van képviselve legfeltünőbbben. Olykor a hangos megjegyzésektől, csipkelődésektől eltekintve, kitor közöttük a hahota, mely érthetetlenül átragad a járó-kelőkre is. Akik a napi társadalmi diszkréttebb ügyekkel és pletykákkal ismerősök, azok bizonyára tudják, hogy mi okozta közöttük az előbb a hangos derűtséget, hogy a hires szép szerelemi flirtelő Imrey egy eddig ismeretlen csinos fiatal asszonykával előttük elhaladt. No, mert ugyancsak merész dolog egy asszonykától magát Imreyvel bemutatni. S a mint látszik a külső magaviseletéből, ugyancsak helyén van az esze, meg a nyelve. No de azért bizonyára nem Imreynek kell majd visszavonulni az időszerű nevezetességek szereplési teréről.

Most ismét egy közös jó ismerős leány halad el közvetlen mellettük. Egy kövér, nagy képű dandy még ideje előtt észreveszi és megcsipi a karját, hogy a leány majd ijedten felsikolt. De aztán tüstént szelidre válik a képe, hogy az ismerős csoportra föltekint s egy kacér mosollyal megbocsát.

Nem tudom, hogy elítéljem-e ezeket az urakat konfidenciájukért, ha öntudatlanul is azokra a minden agit adó férfiakra és asszonyokra gondolok, a kik sokkal inkább rászólgálnak a krakéler nevezetre, mint a férfiak. Nem tudom, hogy melyik elítélendőbb: az e, aki álmélkodással botránkozik meg valakin vagy valamin, akinek az arcába szökik a vér, vagy aki hihetetlenül, gonoszul mosolyogva, hadat üzen ellenfelének s azt tulfixirozza s legyőzi?

Játék, bolondság, potomság az egész! Ujjal lehetne mutogatni azokra az alakokra, a kikre általában azt szokták mondani, hogy még gyerek, nem jött meg az esze. És az ilyen alakokat többnyire szeretik, becézgetik, mert azok általában jó fiúk. Minden könnyelműséget, léhaságot gyermekesre magyaráznak s minden rossz tulajdonságot kiforratlanságnak tudnak be. Csak a nyugalomba vonult erkölcsbírák ráncolják össze a homlokukat a mai fiatalság viselkedésén, magatartásán, de azok a dolgok nem változtatnak semmit, mert az mindig így volt és így is lesz.

A fiatal ember elpocsékolja az apja vagyonát és nem törődik a jövővel, örökösen jókedvű, ért a mulattatáshoz, társaságokat tart szóval és nem kérdi senki, hogy jó fiu-e, vagy rossz-e egyébként. A leánynak meg nem kell

közbiztonságnak bölcsője, de a vallástalan-ságnak, az erkölcstelenségnek, az elégedetlenségnek, az eldurvulásnak és a műveltségnek van melegágya.

A mezőgazdasági bizottság és a megyei gazdasági egyesület mindezzel nem törődik. Ők nem nezik az erkölcs elfajulását; a veszedelmes tanok a folytán vallásosság veszélyeztetését, a közbiztonságra veszedelmes nézetek terjedését, a lélek eldurvulását, a szív elégedetlenségét, a műveltség terjedését. Ők csak azt látják, hogy bizony sok kiadással jár a szabályrendelet betartása. A régi lakások átalakítandók s míg eddig öt-hat családnak adtak helyet, ezután csak egy-egy család lakhatik bennök s így hány és hány cseléd családjának kell új lakásokat építeni, a mi persze mind költséggel jár! *De hát kiket felténe a költségektől? Nem a kisebb földbirtokosokat, mert azok birtokain már nincsenek meg ezek a jobbágyság korát is megszügyenítő állapotok, hanem a nagyokat. Egy-egy főhercegi, hercegi és grófi uradalmat; mintha bizony az a főherceg, herceg és gróf földbirtokos csódbé jutna, ha a szabályrendelet által elrendelt építkezéseket fogantatásig kellene! És nem törődnek azzal, hogy e nagy földbirtokosok tulnyomó része idegen, kiknek otthon, például Németországban, is vannak uradalmak, de meg kell nézni azokban a cselédlakásokat, találnak-e ott öt-hat családot összezsúfolva, mint itthon a magyar munkásokat?!*

A tiszti főorvos a vármegyének *építkezési szabályrendeletét* is betartatni kívánja a cselédlakások ügyénél. A ki a vármegye területén lakik, vagy ott birtokos, mindenkire kötelező erővel bír ez a szabályrendelet. A mezőgazdasági bizottság és a gazdasági egyesület azonban negligálja ezt a szabályrendeletet; az ő megbántsárvirágai előtt terra inkognitának óhajítja azt hagyni s azzal is védekezik, hogy ha az uradalmak birtokosai mindenben alávetettek is a cselédlakásokról szóló szabályrendeletnek, nem lehet ezt tenni a

egyéb, csak az, hogy a fiatal ember szórakoztassa, sok bolondságra képes legyen érte — legfeljebb — adjon szeri-számra éjjeli zenét, randevut, udvaroljon általánosan s ha éppen tetszik, ilyenképpen őt megérdemelve, vegye el. De valóban élvezet is lehet egy garázdá, rakoncátlan ideált fülöncsipni s egy egész életre megjavítani.

A kik nem udvarolnak, nem táncolnak, nem duhajkodnak, kiknek nincs a nevükkel tele a város, nem állanak valami jó hírben, sem a fiatalság, sem a hölgyvilág előtt, ily urakkal nem is tudja az ember, hogy mit beszéljen, mit kezdjen el. A jóság, a normalis gondolkodás és cselekedet mellékes, az alig tesz számot; legyen valaki csél-csap, bolondos, ez sokkal többet ér — hogy érdemes legyen vele végigmenni az utcán . . .

Öntudatlanul otthagytam az utcasarkot s a sétálók közé vegyülök magam is. De valami kivon ebből a körből; kivágyom oda, a hol nincs ilyen gyermekes eclat, nyafogás, mosusz-illat. Tisztább levegőt akarok szivni valahol, ott a város felreese részein, a hol a piszoktól, a büztől be kell fognom az orromat . . .

Keresem a helyet, ahol a kis virágáros leánykák, a koldus fiúk, a gyutas gyermekek laknak, a kik uton-utfélen odadörzsölöznek

bérlőkkel, kik a bérlet idejére nem építközhetnek. Tény. De éppen ezért kell az uradalmak birtokosait kötelezni az építésre; építsenek azok, a kiké a föld, melynek tartozéka minden rajtaálló épület!

Szóval Baranyavármegye tiszti főorvosa nagy idealista és optimista; harminc-éves sikerdús működés után kitette magát annak, hogy legmaradandóbb és legaldásosabb művét hiába alkotta meg. Kitette magát szegény emberek, lenézett páriák érdekében; kitette magát a közegészség, közérkölc és közműveltség védelmében s nem számolt azzal a körülménnyel, hogy *szegény ember sorsát boldog nagy úr bírja!*

Tanítók találkozója.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. július 5.

Ezelőtt hét évvel, 1893. június 26-án a pécsi püspöki tanítóképző-intézetben tizen-nyolc végzett növendék, kik tanítói oklevéllel kezükben voltak kilépendők az élet nagy színpadára, irásos szerződést kötött, hogy hét év múlva, 1900. július 5-én Pécsen találkozóra gyűljenek össze. A szerződést aláírták: *Lamparter István, Csötörtök Lajos, Gábel József, Schlenker Mihály, Csáky Virgil, Csáky Zsigmond, Bors József, Oberst Lajos, Hengl Boldizsár, Schröder Rezső, Horváth György, Deutsch Kálmán, Thaly Kálmán, Szikora Béla, Tihanyi István, Blau Ferenc, Puch Ferenc és Ruzicska Lajos*, végzett tanítónövendékek. A héteves találkozó összehívásával *Lamparter Istvánt* bízták meg s azután szétmentek mindentel. Tanítói lettek a népnek és a néptanítói rögzös pályán immár hét évet eltöltvén, élettapasztalatokban gazdagon, még ugyan fiatal erőben és friss jó egészségben, de mégis a gondok redőivel homlokukon jöttek ma össze a kitűzött találkozóra.

A gyülekezés reggel hét órakor volt a püspöki tanítóképezdében, a hol a találkozóra megjelentek: *Lamparter István* (Temesvár), *Csötörtök Lajos*, *Gábel József* (Kassa), *Schlenker Mihály* (Püspöklak), *Csáky Virgil* (Bakonya), *Csáky Zsigmond* (Szabadszentkirály), *Bors József* (Paks), *Oberst Lajos* (Satoristya), *Hengl Boldizsár* (Szentgál), *Schröder Rezső* (Lengyel), *Horváth György* (Udvard), *Deutsch Kálmán* (Ócsárd), *Tihanyi István* és *Thaly Kál-*

az emberhez, hogy véznaságuk láttára, siránkozó hangjukat hallva, szánakozzék rajtuk a könyörületes szív.

Keresem a tulajdonképpeni gyermekeket, akiket gondos jó szülék tisztességes ruhában járatnak, erkölcsös, vallásos nevelésben részesítenek, taníttatnak és szeretnek. Aztán keresem azokat a gyermekeket is, kiknek szülei nyomoruságban vannak otthon, hogy alig van maguknak is a betevő falatjuk, kik idő előtt kenyérkeresésre vannak utalva, hogy a szülő a maguk kenyéréből adjon nekik enni, hogy éppen éhen ne haljanak.

És találkozom mindjárt iskolából hazatérő gyermekekkel, akik gunyolják, ütlegelik egymást, kikötnek mindenkivel, ocsmány szavak, kifejezések egész skálájával verik fel az utcát, hogy a járók-kelek megbotránkoznak rajtuk, rendesen a szüléket, meg a tanítókat okolva a gyermek vasottságaért.

Abogy a vásártérről befordulok egy nagyobb forgalmu utcába s szemembe ötlük egy csomó iskolás gyerek, akik mindmegannyian csufúságra járnak egy vén berugott emberrel. Szinte versenyeznek abban, hogy ki tud csunyább grimaszokat csinálni reá. A csufondároskodásnak aztán futás a vége, mert a berugott ember legcsunyább szitkokat szórva rájuk, köveket dobálva kergeti őket. A gyermekek eltűnnek szemem elől; a részeg ember

mán (Bács Szonta). A többi öt távolmaradását meleg sorokban mentette ki.

A tanítóképezdéből reggel félnyolc órakor a liceumi templomba vonultak a találkozó tanítók, hol *Döbrössy Alajos*, címzetes kanonok, az intézet igazgatója, hálaadó istentiszteletet celebrált, míg a tanítók templomi énekeket énekeltek.

A hálaadó istentisztelet után ismét a tanítóképezdében mentek, melynek zenetermében megtartották ünnepi ülésüket. Az ülés elnökévé *Lamparter Istvánt*, jegyzőjévé *Bors Józsefet* választották meg s a mai nap találkozóinak nevét jegyzőkönyvbe foglalván, *Lamparternek* a találkozó összehívásáért jegyzőkönyvi köszönetet szavaztak. Az ülésen jelen volt *Báter János*, intézeti zenetanár is. Az ülés a mai nap programjának megállapításával ért véget.

Ezután a tanítók felkeresték volt igazgatójukat, *Döbrössy Alajost*, ki előtt szép beszédben *Lamparter István* tolmácsolta a volt tanítványok érzelmeit.

Döbrössy Alajos a tisztelgő tanítványoknak hazafias, emelkedett szellemű beszéddel köszönte meg a megemlékezést. Buzdította őket, hogy a haza és egyház szolgálatában mindenkor buzgókodjanak és kövessék azokat az elveket, melyeket az intézetben tanultak ismerni és szeretni, hogy így az életben is hű munkatársai legyenek neki és az intézetnek.

Az igazgató megmutatta a volt növendékeknek a közelmúlt Péter-Pál napján felszentelt új intézeti zászlót s azok ezután *Vörös Mihály* tanár, volt osztályfőnökük lakására mentek, hol *Thaly Kálmán* fejezte ki a volt tanítványok háláját és tiszteletét. *Vörös Mihály* megvendégelte volt tanítványait, kik még felkeresték *Cséffay Flórián* és *Romeisz Ferenc* volt tanárjaikat is s azután a városban széledtek el.

Délben lefényképeztették magukat a találkozó iskolatársak, volt igazgatójuk, osztályfőnökük és tanáraikkal egyetemben *Zelesny Károly* fényképésznél; majd a »Mátyás Király« vendéglőben ünnepi bankettre gyűltek össze.

A banketten a találkozó tanítókon kívül megjelentek: *Döbrössy Alajos*, *Vörös Mihály*, *Báter János*, *Gergelics József* és *Cséffay Flórián*. Voltak tósztok is s a volt tanítványok lelkes hangulatban éltették igazgatójukat és tanáraikat. Az első felköszöntőt *Döbrössy Alajos* mondta, a mi nagy hatást keltett, szólván a tanítványokat és tanítókat összekötő változhatatlan szeretetről. *Vörös Mihály* tószta után *Thaly Kálmán* a tanárikart éltette; *Bors József* a kartársi szeretetről beszélt s tartottak még tósztokat *Cséffay Flórián* s még többen.

is folytatja útját tovább káromkodva. Bizonyára eltalált egy darab kövel közülök egyet és azt vigasztalják. De ime ismét előkerülnek nem kisebb és megbotrányoztatóbb lármával az előbbinél. Most egy szegény eszelős vén asszonnyal kötöttek ki, aki nem kevesebbet kíván nekik, mint azt, hogy akasztófára jusson valamennyi.

És ez bizonyára így van naponta.

Ezek a gyerekek az iskolában is azon törlik a fejüket, hogy mit fognak csinálni az utcán. Otthon aztán olyan ájtatos arcokat vágnak, mintha nem is ők lettek volna azok, akiken megbotrányozik minden jónevelésű ember. Mit lehet egy mindent látó, halló gyermekkel csinálni, akinek hajlama van minden rossz elsajátítására? Nevelhetik azt. Csinálhatnak azzal akármit. Ha kihuzta a lábát az iskolából, vagy a szülői házból, mindjárt övé a világ és más szemekkel néz az emberekre.

Ime mindjárt egy eklatáns példa. Egy olyan alak, akit bátran figyelmebe ajánlhatok úgy az orvosoknak, mint a — rendőrségnek.

Valamelyik nagyobb forgalmu utcán egy 8—10 évesnek látszó meztelábos gyerek ütötte fel a tanyáját, mint valami kis nyomorult utonálló. Ez a gyermek a neki kevésbé ismerős alakok után settenkedik és azok után addig sir, míg az illető öt észre nem veszi. Mikor először volt hozzá szerencsém, jó utat

A találkozó tanulók sürgönyileg üdvözölték Eckhardt Antal, volt zene és énektanárjukat, hozzá Keszthelyre a következő sürgönyt küldvén:

— Fogadja kedvességed a mai nap hét-éves találkozásra összejött, 1893. évben végzett tanítók szívólyes üdvözlését.

A bankett a legjobb kedvvel délután 6 óráig tartott, amikor a volt iskolatársak elbucuzván egymástól, az esteli vonatokkal utaztak el Pécsről *becsületszóval fogadván, hogy tíz év múlva ismét találkozni fognak Pécsen.*

Hírek.

Pécs, 1900. július 5.

Bandika kalandja.

(Mese.)

Írta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol, tul a Tiszán, tul a Dunán; még a nagy Mecsek hegyen tul, lakott egy szegény, de nagyon szegény özvegy asszony.

Icinke-picinke nádfedeles viskója meg nagy-nagy nyomorusága volt a világon mindene. Egymagában édegélt, nem volt se fia, se lánya.

Ennek a szegény özvegyasszonynak, bizony no majd el is felejttem, Julcsa néni volt a neve. Hát a szegény öreg Julcsa néni mindennap csak azon kérte az Istent, bárcsak már meghalhatna. Megunta már teste-lelke ezt a magányos életet.

De ne gondoljátok ám, hogy a jó Julcsa néni kicsi kora óta mindig egyedül édegélt icinke-picinke nádfedeles házikójában. Volt egy kis fia, csak hogy ez már régen volt. Most már nagy szakállu enbnyi ember lenne a jó Julcsa néni fia.

Tehát régesrégén volt a jó Julcsa nének egy icinke-picinke kis fia. Ennek az icinke-picinke kis fiucsának volt egy icinke-picinke kis báránkjája. A kis Bandika, a Julcsa néni fiacskája, reggeltől estig egyebet sem tett, mint játszódott kis báránkjával.

A mint egy nap legjavában kergetőztek a kis nádfedeles házikó előtt, egyszerre rettenetes nagy madár keringett a kis házikó fölött, hirtelen lecsapott, elkapta csőrével a kis báránkját s kőd előttem, kőd utánam, egy szempillantás még és az a csunya nagy madár tova repült a szegény kis báránkjával.

tett már meg utánam sirva, de csak akkor lettem rá figyelmes, mikor a gyermek egyenesen mellém furakodott és oldalamon tartott versenyt velem a menetelben. Tüstént tisztában voltam, hogy a gyermeknek velem van baja, megkérdeztem tehát, hogy miért sir. A gyermekkel nem állhattam meg, hát ő is jött velem és következőképen siránkozott:

— Jaj, jaj, jaj! . . . keresem az édes anyámat, elvesztettem. Aztán megint rájött a *szivbajom* . . . és nincsen tizenkét krajcárom, hogy vegyek orvosságot. Jaj, jaj, jaj! . . .

Kivettem tárcámat és adtam neki ugyanannyit, a mennyit kért. A gyermek azzal elkotródott. Én csak egypár lépés után kezdtem gondolkozni a gyermekén és azok fölött, a miket mondott és a gyermek jajongását abszurdumnak, gazemberségnek minősíttem. De azért még tetszett nekem, hogy a gyermek örül sikerének a szerencsés fogás által, hogy ezentul annál inkább fogja üzni fosztogató mesterségét. Elhatároztam tehát, hogy legközelebb arra veszem sétámat, abban az időben, mikor a gyermekkel találkoztam. Alakom csakugyan megjelent a hátam megett és megint sirva kereste az édes anyját. Áhá! Itt van már az én anyját örökösen kereső fiam! Akkor néztem a gyerek arcába, mely az örökös sirástól egészen szétmállott. Széleshátu, fönt horpadt orra van, sötét kék sunyi szemei egészen vörösek, nagy szederjes ajkai egészen

A kis Bandika úgy megijedt, hogy azt se mondta: kuk. Három éjjel, három nap mindig csak kis báránkját siratta.

Negyedik nap felhagyott a sirással-rivással, édes anyuskájának azt se mondta: befellegzett, elindult kis báránkjának felkeresésére.

A mint ment-mendegélt, déltájban egy nagy-nagy sűrű erdőhöz ért. Nagyon, de nagyon elfáradt már, hát leheverészt az erdő szélén egy mogoró bokor alá, előszedett egy karéj kenyeret s jóízűn falatozott belőle. A mint legjavában majszolná a száraz kenyeret, hát csak hallja, hogy épen feje fölött dalolgat egy fülemile:

Kis fiucska, szánj meg engem,
Meghalok, ha nem adsz ennem.
Kis fiucska, szépen kérek,
Megbálálom még tenéked.

A kis Bandika megszánta az éhes madárkát s habár nagyon éhes volt is, mégis dobott a kis fülemilének pár morzsát. Az éhes fülemile leszállt a földre, összecipegette a kenyérmorzsákat s a mikor már jóllakott, ismét felrepült a mogoróbokor ágára s így szólt a kis fiuhoz:

Éhes voltam, adtál ennem,
Jótét helyett jót kell tennem.
Ha bajban lész, csak így hívj
Kis fiucska, mindig így:

Arany gyűrű, gyűrűske,
Kis madárkám jer ide.
Jer, ha mondom: csipp!
Ne szólj többet: csitt!

Éppen jókor hallgatott el a kis fülemile, mert abban a szempillantásban ért oda egy vörösszakállu icicske-piciske kis törpe.

A mint a kis Bandika észrevette a kis törpét, hát nagyon megijedt; de a törpe is megijedt ám, úgy hogy vörös szakállá menten lehérré változott. Bandika még soha sem látott törpét; a törpe se látott még ilyen nagy gyerek-embert, hát sokáig néztek egymással farkas szemet, végre is a törpe megszólalt.

— Ki vagy és mit keresz az én határomban? Mert hát ez az erdő már a törpék országához tartozik.

— Jaj-jaj, édes bátyám, szepegett a kis Bandi, — csak ne bántson, hiszen én nem vétettem semmit. Volt egy icinke-picinke kis báránkjám, egyszerre csak jött egy nagy madár és elvitte tőlem. Hát én bizony kis báránkjámat keresem.

— No édes fiam, — felelt a törpe, — azt ugyan meg nem találod, ha száz eszten-

nyalások voltak. Az egész arc napbarnított, piszkos, de nem teljesen korlátolt. A gyermek ismert jajongásától valósággal felháborodtam és összeszidtam:

— Ki tanított tégedet erre a hallatlan csalásra? Ismerlek már! Megint az anyádat keresed? Kotródj innen, mert egy rendőrrel becsukatlak!

Erre a kijelentésre aztán a gyermek elkullogott. Az utca közepére sietett s felhagyva a zokogással, alattomos megátolkodott arccal fürkészte az utcát, hogy vajjon nincs-e rendőr a közelben?

Pár nappal később aztán kérdezősködtem a gyermek után. Azt mondják róla közönségesen, hogy a gyermeknek tényleg van valami baja, úgy hiszik, hogy *eskóros* (?) A koldulásnak ezt a nemét már pár hónapja űzi. Csináltak már a gyermekkel mindent a szülei, megverték, éhezettették, nem ért semmit. A gyermek azért mindig koldul. Rendesen hártározott összeget kér. S a pénzen többnyire cukrot, vagy más efféle nyalánságot vesz. Megtudtam az apjának a nevét is, aki valami mázoló munkát végez egy gyárban.

A gyermeket aztán még többször láttam. Mindig volt valakije, akit keresett, egyszer öt máskor hat krajcárt kérve; és állandóan tudott sirni.

Igen, méltán kérdezhetem, hogy honnan, kitől tanulta az a gyermek azt a páratlan

deig keresed is. A te kis báránkjád a fekete kastélyban van, az elátkozott fekete királnál.

— Nem baj az, ha ott van is — viszonza a kis fiu, — elmegyek a fekete királyhoz a fekete kastélyba s elkérem az én szegény kis báránkjámat.

— Jaj-jaj, édes fiam, ne menj te oda. Már sok fiu kereste ott kis báránkját, de még eddig egy sem jött vissza. Mindannyinak kivette a szívét, mert a fekete király csak kis gyermek szívét eszi és kis gyermek vérért iszsza.

De akármit mondott is a kis törpe a fekete király gonoszságairól, a kis Bandika mégis csak elindult kis báránkjáért.

A mint-ment-mendegélt a sűrű erdőben, hát elért egy forráshoz. Nagyon elfáradt már, hát leheverészt a patak partján.

Alig hogy lefeküdt a harmatos fűbe, hát uramfia, egy szegény kis rák csak evickél-kivickél a vízben. Az egyik lába egy gyökér közé szorult s nem tudott se előre, se hátra menni. A kis Bandika megsajnálta a rákot és kiszabadította fogságából. Amint a rák szabadnak érezte magát, nagyon hálálkodott a kis fiunak és így szólott:

— Köszönöm, te kis fiu, hogy megmenttetél. Jó tetted helyébe jót várj. Ha bajban leszesz, csak ezt mondd és én ott leszek:

Egy peták, két peták,
Szolgálj, szolgálj ollós rák.
Jer, ha mondom: csipp!
Ne szólj többet: csitt!

Bandika megköszönte a jó tanácsot és tovább ment. Amint ment, mendegélt, egyszerre csak olyan sötét lett, hogy nem látta még az orra hegyét sem. Akkor ért be a fekete országba. Minden, de minden fekete volt, még a nap is feketén sütött.

Sokáig ment már a fekete országban, a mikor elért a fekete kastélyhoz. A kapu nyitva volt, de Bandika még sem mert bemenni. Leleküdt a kapu aljába és mert nagyon fáradt volt, hamarosan el is aludt.

Reggel csak arra ébredt fel Bandika, hogy egy csunya torzonborz fekete ember állott előtte, a ki így szólt hozzá:

— Ki fia vagy öcsém, aztán mit keresz itt a fekete országban?

A kis Bandika nagyon megijedt, de összeszedte bátorságát, föltápáskodott és így felelt a fekete embernek:

— Hát én, kedves fekete bácsi, az édes anyám fia vagyok. A kis báránkjám elveszett, hát azt keresem.

csaltaságot; hogy tudott állandóan igazi könyeket hullatni azért a pár krajcárért, a melyen eldorbézolni valót vett magának.

Nem tudom, hogy kit okoljak — eltekintve attól a másik verziótól, hogy igenis a szülei nem törődnek semmit a gyermekkel, sőt örülnek neki, mert a gyermeknek voltak épen nincs semmi baja; mondom, nem tudom, hogy, a szülét okoljam-e, az utcát-e, vagy a végzetet?

*

Ahogy itt állok megint az utcasarkon, a női ruhák bódító illata csapja meg az orromat, a kézen vezetett aranyos babak láttára megint elgondolkozom a gyermekeken és öntudatlanul is arra a gondolatra jutok, hogy a legtöbb ember, akinek már régen benőtt a feje lágya, voltaképen gyermek, aránylag nagyon is megérett ember, akinek olyan dolgon jár az esze, amik egy felnőtt embernek is becsületére válnának. S magam is olyan szívesen követem azokat a kétes existenciájú traviátákat, a kik leginkább gyermekek, akiknek soha sem nő be a fejük lágya.

De vajjon messzebb állnak-e ezektől azok az emberek, akik közös eszméért hiába dolgoznak, nem magukért, hanem másokért élnek, nem maguk élveznek, hanem másokat szórakoztatnak: — az írók, a poéták s a művészek egész gárdája? . . .

—y.

A fekete ember erre nagy mérgesen fölkapta a kis Bandikát s egyenesen a fekete királyhoz vitte.

Amint beléptek a király szobájába, hát az éppen egy kis gyermek szívet e. te. Nagyon megharagudott, hogy evés közben háborgatják s rákiáltott a kis fiúra:

— Tudom, semmirevaló, hogy a kis báránycádat keresed. No, majd adok én neked báránycádat!

Erre a fekete ember ismét csak fölfogta Bandikát s vitte egy sötét, mély pincébe, ott bedugta egy nagy-nagy, százakos üres hordóba.

Nagyon, de nagyon sokaig volt Bandika a százakos hordóban. Éppen tizenkét évig. Talpig legény lett. Egy nap ismét eljött a fekete ember s fölvitte a király elé.

A fekete király most nem evett, hát nem is haragudott, de uramfia, nagyon megtetszett neki a Bandi legény és ezen szavakkal fogadta:

— No édes fiam, békével tűrted fogságodat, azért nem is ettem meg szívedet. Báránycádat is visszaadom, te is elmehetsz hazádba, ha megszerzed számomra a gyémántkirály karikagyűrűjét.

Nagyon elbusult erre Bandi, de mit volt mit tennie, csak elindult a gyémántkirály országa felé.

Ment-mendegélt hegyen völgyön, tüskön bokron keresztül, már hét nap és hét éjjel mindig ment, de még hire-hamva sem volt a gyémánt országnak. Ekkor eszébe jutott az éhes fülemüle és az ő mondása. Rákezdte hát:

Arany gyűrű, gyűrűske,
Kis madárkám, jer ide.
Jer, ha mondom: csipp!
Ne szólj többet: csitt!

Alig hogy kimondta, már ott röpködött a fülemüle feje fölött, csőrében a gyémántkirály karikagyűrűjével.

Nagyon megörült Bandi a gyűrűnek, de még százszorta jobban a fekete király.

Ekkor a fekete király azt mondta Bandinak:

— Ezt megcselekedted, derék legény vagy. De mielőtt visszaadom báránycádat, még egy dolgot kell megtenned. A rubintos király halastavában van két nagy rubint egy aranszállal összekötve. Ha te ezt az aranszállat elvágod és elhozod, hát báránycáddal együtt térhetsz hazádba.

Nagyot busult erre Bandi, de mit volt mit tennie, hát csak elindult a rubintos király országa felé.

Alig hogy az erdőbe ért, eszébe jutott a rák. Kicsiny hija, hogy el nem felejtette a rák mondását, de csak rákezdte:

Egy peták, két peták,
Szolgálj, szolgálj ollós rák.
Jer, ha mondom: csipp!
Ne szólj többet: csitt!

Abban a szempillantásban ott termett a rák s hozta az aranszállat.

Nagyon megörült Bandi az aranszállatnak, de még százszorta jobban a fekete király s visszaadta nemcsak kis báránycádját, hanem fele királyságával a legkisebbik leányát, a kis százszorszép Margitkát.

Nagy örömmel vitte Bandi édes anyikájához báránycádját, meg a szépséges királykisasszonyt, Margitkát és ha meg nem haltak, még most is énekel.

Ha jók lesztek, a jövő csütörtökön ismét mesélek.

Napirend 1900. július 6-án.

Naptár: péntek, július 6. — Róm. kath.: Dominika. — Prot.: Izaiás. — Görög-kel. (június 23.) Agrippina. — Zsidó: Thamusz 9. — Nap két 4 óra 11 perckor; nyugszik 7 óra 54 perckor. — Hold két reggel 10 órakor; nyugszik este 10 órakor.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: helyenkint csapadék, zivatarok és hősültyedés várható.

— (Pályázatok a vármegyén.)

Tegnap járt le a vármegyén a vármegyei gyámpénztári ellenőri és egy másodosztályú irnoki állásra hirdetett pályázat. A vármegyei gyámpénztári ellenőri állásra: Molnár Sándor gyámpénztári segédkönyvvivő, Karch Géza megyei első osztályú díjnok és Bencsik György pécsi adóhivatali tiszt pályáztak. Ezt az állást a folyó hó kilencedikén tartandó vármegyei közgyűlésen fogják választás útján betölteni.

— A másodosztályú irnoki állásra: Karch Géza vm. első osztályú díjnok, Cséby József vm. első osztályú díjnok, Hofbauer József rendes díjnok, Benkő József rendes díjnok, Hasch Sándor rendes díjnok és Sey István volt lencsuki körjegyző pályáztak. Ezt azt állást br. Fejérváry Imre főispán kinevezés útján tölti be. A pályázat — tekintve a pályázók nem nagy számát — nem árul el különös érdeklődést, mindamellett azonban megvan az az előnye, hogy hat pályázó közül öt kebelbeli ember s így módjában lesz a főispánnak, hogy ismert igazságszeretetével, a szorgalom, buzgóság, szolgálati idő és munkaképesség tekintetbe vételével, arra érdemes kebelbeli embert nevezzen ki. Nem kell idegen emberekkel betöltenie oly állásokat, melyekre a vármegyének helyzetük javítására váró, arra érdemes emberei is kinevezhetők, kik kineveztetésükben bizonyára évek hosszú során át tartó fáradságuk méltó jutalmát találják.

— (A bar.-sellyei közbirtokosok) ülést tartottak a napokban Baranya-Sellyén a szent-lőrinc—nasici vasut által a közbirtokosság területén létesítendő két víz-áteresz tárgyában. Az ülésen Tormay Károly alispán elnökle alatt megjelentek Szalay Dezső kulturfőmérnök, Horváth József járási főbíró, Ország Lajos, a pécsi fekete-víz társulat igazgatója, Langer Dezső, a m. á. v. képviselője, Szommer Gyula főmérnök osztályvezető, Lamberger Mór, mint a szent-lőrinc—nasici vasut részvénytársaság képviselője és Kovács Sámuel, a bar.-sellyei közbirtokosság elnöke. A bizottság a két átereszt tárgyában nem hozott végleges határozatot még ezideig. Valószínű azonban, hogy az átereszt építésétől, a közbirtokosság kérelme folytán, el fog tekinteni a vasuttársaság.

— (Örült a hatóság előtt.) Nem csekély riadalmat okozott a napokban Regegyén egy dult arcú fiatal ember, ki vadul rontott be a községi előljárószághoz, hol hirtelen megállva a községi jegyző asztala előtt, elkialtotta magát:

— Fogjanak el! Megöltém a gyermekeimet!

Eleinte tényleg azt hitték, hogy gyilkosságról van szó, s hogy borzalmas tette hozta ki ennyire a sodrából, de később midőn ez ügyben vizsgálatot indítottak, kislát, hogy a szerencsétlen ember akarva sem ölhetett volna meg gyermekeit, — mert még legény. Az azonban szintén kislát, hogy a szerencsétlen ember örült s így nyomban szabadlábra helyezték s a tébolydába való felszállítása iránt megtették a szükséges intézkedéseket.

— (Névmagyarosítás.) Krauss Ede (Aron) és Krauss Manó (Mundi) pécsi illetőségű, ugyanitt lakosok vezetéknevének »Bokor«-ra kért átváltoztatása, belügyminiszteri rendelettel, megengedtetett.

— (Joggyakornok kerestetik.)

A pécsi kir. ítélőtábla kerületében egy joggyakornoki állás van üresedésben. Pályázati kérvények 15 nap alatt adandók be a pécsi kir. ítélőtábla elnökéhez.

— (Vesztett kutya a városban.)

Ma délután két óra tájban arról értesítették a rendőrséget, hogy a Sánc-utca egyik házában egy vesztett kutya van. Rangha ügyeletes rendőr-örmester értesítette a dolgról a pecéretet s maga nyomban kiment a helyszínére, hol azonban már csak hült helyét találta a kutyanak. A házbéliek előadása szerint a kutya az utcáról tévedt az udvarra, hol lihegve össze-rogyott, néhány perc múlva azonban ismét magához tért és vidáman elszökött. Ezekből valószínű, hogy a kutya nem is volt vesztett, hanem tikkadtan tért be az udvarra s rövid pihenő után magához térve ismét kifutott az udvarból.

— (Lelki gyakorlatok tanítók és papok számára.) Hetey Sámuel püspök a kalocsai Jézus-társasági rendházból két szerzetes-atyát hívott meg, akiknek egyike f. é. augusztus 21-től 25-ig a pécssegyházmegyei tanítóknak, a másika pedig augusztus 27-től 31-ig a papságnak fog a pécsi papnevelő-intézetben lelki gyakorlatokat tartani. Arasztvenni szándékozók legalább egy hétel előbb a papnevelő intézet vicerektoránál jelentkezni tartoznak, és a lelki gyakorlatok ideje alatt a papnevelő intézetben a tanítók ingyenesen, a papok 10 korona díj ellenében élelmezést és lakást kapnak.

— (Hazamennek a honvédek.)

A m. kir. 19-ik honvédegyalozrednek jelenleg nálunk ezredgyakorlaton levő és Kaposvárott állomásozó 3. és 4-ik zászlóaljai, az ezredgyakorlatoknak e hó 25-én történő befejezése után, folyó hó 26-án visszatérnek Kaposvárra. A két törzstiszt, huszonhét főtiszt, háromszázötvenkét ember és tizenhárom lóból álló két zászlóalj, a pécsi járás területén, hazamenőben egy napi pihenőt tart.

— (Ismeretlen hulla.) A napokban Tisza-Örvényen a kőszállító hajósok egy eddig ismeretlen női hullát fogtak ki a folyóból. Miután a hulla ormánysági viseletű volt, azt hiszik, hogy a kifogott hulla Baranyából került Tisza-Örvényre. Hogy a vízbe fulladt asszony hogyan került a folyóba, azt nem tudni. A tiszta-örvényi hatóság megkeresése folytán megindították Baranyában az ismeretlen hullának agnoszkálása iránt az eljárást.

— (Vakmerő tolvaj.) Selmezy István, kisboldog-asszony-utca 7. szám alatti lakos, gépész lakásába ma reggel beállított egy eddig ismeretlen ember s csak a gépész nyolc éves kis leányát találván otthon, megkérdezte tőle, otthon van-e az apja?! Mikor a kis leány nemmel felelt, elővett zsebéből egy huszfillérest s odaadta a leánynak:

— Ugyan kis leányom — mondta — menj át a boltba s hozz nekem két szivart, majd megvárlak!

A leányka mitsem sejtve engedelmesskedett, mire azonban visszajött, az idegennek már csak hült helyét találta s vele együtt elvesztett a gépésznek harminc forint értékű duplafedelű ezüst órája, láncsal együtt. — A káros panasza folytán a rendőrség most nyomozza a vakmerő tolvajt.

— (Járványok a vidéken.) Dacára annak, hogy a nyári idény teljes beálltával csökkentek a járványos megbetegedések, azoknak teljes megszüntéről még most sem adhatunk hírt. Mint értesülünk, a járás két közösségében egyszerre lépett fel a gyermekek között a roncsoló toroklobb. Málom és Ocsárd községekben lépett fel a járvány, melynek most azonban a rendesnél hamarabb fognak véget szakítani, mert az iskolák a szünidőben be vannak zárva s így a diák-gyerekek — kik legnagyobb részben terjesztik az ily járványos betegségeket — nem érintkeznek most oly gyakran egymással s így hamarab meg lehet a járvány tovaterjedését akadályozni.

— (Pécsi ember a Duna hullámai között.) A bajai rendőrkapitányság ma táviratban értesítette a rendőrséget, hogy ott tegnap reggel egy *Muszil* Jakab nevű, pécsi illetőségű és születésű mészároslegény hulláját fogták ki a Dunából. Hogy *Muszil* Jakab büntény áldozata-e, vagy pedig öngyilkos szándékkal került a Duna hullámai közé, arról nem szól a távirat. A pécsi rendőrség most keresteti a Baján kifogott hulla pécsi rokonait.

— (Egér a szerelemben.) A mai korban, mikor mindenfelől panaszkodnak, hogy a leányokból több van, mint a férfiakból, valóban meglepetésszámba megy, ha egy lánynak ketten teszik a szépet s ha egy egy lánytól azt is tudják irigyelni, hogy egyetlenegy fiatal ember mulattatja, mennyivel inkább azt, ha ketten forognak szüntelen körül. Ha ez

az intelligens osztályban ritkaság számba megy, a föld népénél még elég gyakorta találkozunk ez esettel, mintha azok között még tisztább volna a szerelem, mintha ott holmi mellékérdekek, a melyek azonban legtöbbször főcélá nővik ki magukat, mintha ezek nem is léteznének. Illusztrálja ezt az alábbi eset. *Sárics* István németpalkonyai lakosnak volt egy jóbarátja, *Gyurok* Marci. Megvoltak a legnagyobb egyetértésben mindaddig, míg *Sárics* észre nem vette, hogy *Gyurok* magához édesgette szive választottját. A szerelem vak, mondják s a megcsalt szerelmes első gondolata nem is lehet más, mint a boszu. Természetes, hogy *Sárics* is boszura gondolt, csak alkalomra várt, a mi nem is igen késett, mert hisz a ki keres, az talál. *Sárics* kereste az alkalmat, meg is találta. Folyó hó elsején ugyanis találkozott előbbi kebelbarátjával, ámde most már gyűlölt ellentelével a kocsmában. Az előzményekből logikusan következik, hogy összevesztek. De a szóvita nem elégitette ki *Sárics* boszuszomját. Sikerült egy egeret fognia s azt lenyelette gyűlölt vetélytársával ezen ékes szavak kíséretében: »kutya, nyeld le s akkor aztán légy a szeretőm kedvese.« Ennek az egéretetésnek megvolt a hatása. A leány undorodott az egérrel táplálkozó *Don Juan*tól s szive egész hevével ismét a hős *Sárics*hoz vonzódott. *Sárics* feldult kebelében azonban — énekelné az öreg *Homérosz* bácsi — achillesi harag dühöngött s beteljesedett ismét a közmondás: »vajudnak a hegyek s születik egy neveltséges kis egérke.« *Sárics* ugyanis a

könyörgő leány szavaira nem hajlott meg annyit sem, mint a szellő fuvalma alatt a zöldelő fak lombkoronája, sőt haragja nőttön-nőtt, most már oly dühös volt, mint két bős Achilles. Csak a boszu tudta dühét némileg enyhíteni. A csábitón már megvette az elégtételt, a hűtlen kedvesen hasonlóképen boszulja meg magát. Ismét egér után nézett és ismét sikerült neki egeret fogni. S eljött a katasztrófa rémes pillanata. A leány ismét könyörgött szerelméért, a mi *Sárics*ot nagyon kihozta az amugy is elvesztett sodrából. A leány rimánkodására egérrel felelt. Szegény leánynyal is le akart nyeletni egy egeret, azonban a rettenetes kritikus helyzetben segítségére jött a jótékony hideglelés, mely a megrémült leányzót leltelelte . . . egyéb baja azonban nem lett. Tovább nem szól a krónika. Ha *Aesopus* írta volna ezt a történetet, az mindenesetre hozzátette volna a tanulságot is, hogy lányok-lányok, hüek legyetek s elégedjete meg egy kúrmacherrel.

— (Utoállítás.) A vármegyei katonai vegyes utóállító bizottság ma reggel nyolc órakor ülést tartott a Scholz-fele sörházban. A bizottságban, mint polgári elnök *Vadnai* Jenő vármegyei első aljegyző szerepelt, a katonaság részéről *Durália* őrnagy, *Keltz* honvédszázados, két ezredorvos jelentek meg, a járás részéről pedig *Vaniss* Sándor főszolgabíró és *Trixler* Rudolf dr. járásorvos. Utoállításra nyolc apa jelentkezett, kik közül hatot tartott keresetképtelennek a bizottság és negyven hadköteles, kik közül nyolc vált be katonának.

— Igaza van! Igaza van! — kiáltották többen.

A többség ítélete mégis halálra szolt.

— Vádlott, megértette? — kérdezte közönyös hangon az elnök.

— Meg. Ha hóhérságra vágytok, ám gyilkoljatok le! Hazám boszut fog rajtatok állani. Én leszámoltam az életemmel. Ha úgy tetszik, akár rögtön is kivégezhettek.

Frank Müller felállott s ünnepélyesen kihirdette az ítéletet:

— Fogoly — szolt — a kötelességem teljesítem, amikor Isten és a köztársaság nevében golyóhalálra ítélem. Korán reggel végrehajtják az ítéletet. Az Úr irgalmazzon bűnös lelkének.

HUSZONHATODIK FEJEZET.

John barátot talál.

A rettenetes éjszaka után mégis partra vitte a víz Jessét és a kapitányt. Alig mehettek azonban fél mértföldnyire, már egy csoport fegyveres búrcsapat rájuk tört. John elővette revolverét.

— Tedd el, tedd el! esengett Jess. A menekülés egyetlen módja csak az udvariasság.

— Mit keresnek erre? — kérdezte az előrs parancsnoka.

John előmutatta az utlevelet.

— Crofthoz akartok menni? Nem jóra értek oda, mondhatom. Ott holnap temetnek.

— Frank Müller ur, újból megköszönöm megtisztelő ajánlatát, de egyszer és mindenkorra visszautasítom.

— Nem sietős ez a kosár — felelte mosolygva Müller. Vegye fontolóra, hogy én szivből szeretem. Már most is nagy ember vagyok s a maga szerelme még nagyobbá tehet. Eszébe jut még ez a perc, vigyázzon, hogy a fekete szomorúság szárnyán ne hozza vissza az emlékezetet.

— Határoztam. Soha sem leszek az ön neje. Őszintén mondom: szivből gyűlölöm. Inkább a felesége lennék egy Kaffer cselédnek, mint önnek, Frank Müller, akár milyen magasra emelkednék.

Müller mosolygott.

— Tudom, hogy miért utál engem. Mert Niel kapitányt szereti. De mi haszna rajong érte, hiszen már halott!

— Él, vagy meghalt, a szivem mégis az övé! És ha már nincs az élők között, akkor az ő vére az örökös akadály a mi frigyünk között.

— Véréit beitta a homok. Ő halott és örülök annak, hogy kitiporták a lelkét. Tehát ez az utolsó szava?

— Igen, az utolsó.

— Helyes. Én pedig azt mondom, hogy vagy a feleségem lesz, vagy . . .

— Vagy?

— Vagy meghal a nagybátyja, a kit az imádásig szeret.

— Mit ért ez alatt? kérdezte rémülten a leány.

— Sem többet, sem kevesebbet, mint a mennyit mondtam. Hanem jusson eszébe, ha nagybátyját kivégeztem, hogy az ő vére az ön fejére száll.

— (**Házissarha.**) Kőmény József, pellérdi lakos panaszt emelt a napokban a községi elöljáróságnál, hogy szobájából előtte ismeretlen tettesek egy öltözet ruháját s körülbelül hatvan korona készpénzét ellopták. A megindított nyomozás eleinte nem vezetett eredményre, míg a véletlen kezébe adta a tolvajt a hatóság embereinek. A napokban — ugyanis — az országuton egy Katona István nevű embert találtak a hatóság emberei, ki egy parasztasszonynak megvétele kinált egy öltözet vadonatúj ruhát, még pedig oly méltósággal, hogy a hatóság emberei gyanakodni kezdtek. Megkérdezték Katona Istvánt, hogy honnan szerezte a ruhát, de ez nem tudott felvilágosítást adni. Későbbi kihallgatásakor bevallotta, hogy a ruhát volt gazdája, Kőmény Józseftől lopta. A ruhát s a lopott pénzből nála talált husz koronát elkobozták tőle, őt magát pedig átadták a bíróságnak.

— (**Régi ismerős.**) Hogy mily kellemes régi jó pajtással találkozni, nem is kell mondanunk. És beszélnek szakadatlanul a régi diákéletről, a diákélet ezernyi színeiről, esetleg annak nyomorúságairól, melyre később oly szívesen emlékezik vissza minden ember. Egy züllésnek indult, hajdan erős magyar, azaz hajdan elegáns megjelenésű, neves családból származó fiatalember járt ma a főutcán, a ki annak idején Pécsen két alapvizsgát is végzett a jogakadémián. Szomorúan lépdelt, földre szegzett szemekkel, melyekkel azért folyton jobbra s balra tekintgetett, keresvén ismerőst.

Ruházata silány volt, nem is foltozott, hanem rongyos, lábbelije meg nem is volt. A kilimpolt arcon az intelligenciának nyomai még felfedezhetők voltak. A mint megy lassan, vele szembe jön egy fiatal vidéki, pécszegyházmegeyi pap. Ugylátszik, osztálytársak voltak a gimnáziumban. Alakunk hangos szóval üdvözölte a meglepett papot, ki fel is ismerte egykori iskolatársát, a kit az ivás tett tönkre. A régi ismerős bizony — mint bárkinek is — nem a legnagyobb örömet szerezte neki s ezért dúsan megajándékozván, utnak bocsájtotta. Az elzüllött fiatalember pedig meglepően nézegette a forintost s utjában százszor is elmondta: mégis csak derék gyerek ez a Sanyi! No majd többször is felkeresem. S ment tovább keresni iskolatársakat.

— (**Megszűnt ebveszettség.**) Megírtuk annak idején, hogy Német-Boly községben egy ottani uradalmi alkalmazott leánykáját egy veszett eb megmarta, mely még több falubeli ebet is megmarta s ekkor negyven napi zárlatot rendeltek el a községi ebekre. A negyven nap letelt, mely alatt újabb veszettség N.-Bolyban nem fordult elő s így az ebveszettséget megszüntnek nyilvánítták ki s a zárlatot is megszüntették.

— (**Körözött cirkusz.**) Mózes Károly úr lovardatulajdonos s mint ilyen, a közelmúltban Kaposvárott vezette elő szabadon idomított lovait, azonban az üzletet nem találta elég jónak s azért egy szép napon arra ébredtek a derék kaposváriak, hogy a cirkusznak hűlt helye van. Ez még nem lenne

ugyan nagy baj, mert hiszen a kaposváriak könnyen nélkülözték a lovardát, az már azonban baj, hogy a derék cirkusztulajdonos elvitte magával a lovarda felépítéséhez kölcsönkért deszkákat és padokat és az engedély elnyeréséért járó díjat sem fizette le. Most persze körözik a derék cirkuszdirektort.

— (**Az egyházmegyéből.**) Polgár János Ozoráról Vásáros-Dombóra. Fetter Gyula Vásáros-Dombórról Ozorára, Cselenkó János Vaiszlórol Szeténybe, Tóth Lajos ujmisés Vaiszlóra, Kuhl József Szébenyől Tolnára, Aschenbrenner Gyula Laskafaluról Bükkösdre, Müller Károly ujmisés Laskafalura, Rathmann András felső-ireghi vikárius Abaligetre helyezte tett át segédlelkésznek. Liebelt Ferenc tolnai káplán felsőnyéki adminisztrátornak nevezetett ki, Palkó István tamásii segédlelkész pedig Felső-Ireghre a beteg plébános mellé lelkiében és anyagiakban adminisztrátorrá nevezte ki a püspök.

— (**Redakcióban.**) Egész délelőtt szaladt Futnoki úr, a szerkesztőség első riportere, már legalább is kötelessége lett volna hírek után járni, mert ebben a forróságban ha nem néznek utána, bizony semmi sem történik. Piros ábrázattal rontott be az ajtón, homlokáról csurgott ökölnagyságban az izzadság. Jelentőségteljesen előveszi jegyzőkönyvét, s leül asztalához. Hidegvérrel cigarettát sodor s még nagyobb hidegvérrel s fokozott élvezettel füstölt. Füstölt az istenadta, mint egy gyári kémény s áhitattal nézte jegyzőkönyvét a nélkül azonban, hogy tollat ragadott volna.

— Ön nem merhet megilykoltatni egy ártatlan embert!

— Nem merem! Én! Akkor nagyon rosszul ismer engem, kisasszony! Még egyszer mondom, ha kikoszaraz, a nagybátyját megöletem.

— És bármilyen történet, elvetemült gyilkos, még sem leszek a felesége!

— A hogy jobban tetszik Bessie kisasszony. Ha a nőmmé nem akar lenni, akkor a szeretőm lesz. Kényszeríteni fogom rá.

— Előbb megölöm magam, semhogy a szegényben kényszerítsen, maga emberbőrbe bujt vadállat!

— A köny nagyon jól illik bájos arcához — jegyezte meg éles gunynyal Müller. — Holnap már lecsokolom a könyét, ugy bizony.

Azzal elfordult s parancsot adott egy katonának, hogy hívja össze a hadbírósgot, mely itélni fog Silas Croft fölött, a kit azzal vádol, hogy egy bur-polgárra fegyvert fogott, miközben a kormánya parancsát akarta teljesíteni. Néhány perc mulva elhurcolták a foglyot Bessie mellől, a leányt pedig ablaktalan kamarába lökték, mely burgonyás zsákokkal volt tele s rázárták az ajtót.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET.

Halálra ítélve.

A vérszűrés összeült Frank Müller elnöke alatt. — Polgárok! — szólt a hadbírósg tagjaihoz — azért jöttünk ma össze, hogy törvényt lássunk Silas Croft

fölött, aki megsértette köztársaságunkat azzal, hogy angol lobogót tűzött ki házára és fegyvert fogott egyik emberünkre, mikor az a kötelességét teljesíté. Ennek büntetése a halál. Vádlott — fordult most Crofthoz — mit tud mentségére felhozni.

— Angol alattvaló vagyok s én csak a hazám lobogóját ismerem. Fegyvert fogtam önvédelemből, miután egyik szolgálmat már legyilkolták. Egyébként pedig nem ismerem el azt a jogot, hogy ti ítélhesetek fölöttem.

— Hans Coetzee, tanu, lépjen elő. Esküdjék meg, hogy tiszta igazságot fog mondani.

— Esküszöm.

— Beszélje el, mit látott.

— Mikor a vádlott házába akartam menni, hogy a kapott parancs szerint letartóztassam, rám lőtt; a golyó szerencsére csak könnyű sebet ejtett rajtam. Többet nem mondhatok.

— Igaz, igaz, mi is erősíthetjük — kiáltottak közbe többen.

— Vádlott, akar kérdést intézni a tanuhoz?

— Nem. Mondtam már, hogy nem ismerem el azt a jogot, hogy ítélkezzenek fölöttem!

— Felteszem a kérdést: bűnös-e a vádlott?

— Bűnös, bűnös! — kiáltották minden oldalról. Most szót emelt az egyik bíró:

— Polgárok! Ne feledjétek el, hogy a fogoly évek hosszu során ugy élt közöttünk, mint a jó testvér. Sőt »voortrekker« is volt közöttünk. Hát volna szívetek legyilkoltatni őt, mikor még hozzá egy gyámoltalan leánynak is az egyetlen támasza?

Csak nyugodott babérain. A segéd-szerkesztő ur haragos pillantásokat vetett rá, majd dörmedelmesen rámondta, hogy talán hozzáfogna az íráshoz. Egy utolsót szippantva a legnagyobb flegmával visszafordult, s csendes melankóliával mondotta: Édes segéd-szerkesztő úr! Egész délelőtt lótotam, futottam, sehol semmi, arról azonban meggyőződtem, hogy cudar meleg van; ha akarja, ezt meg fogom írni ciceróban. Elhallgatott s a redakció a lesújtó hírtől tisztára lehült.

Művészet, irodalom.

○ **Ipar és kereskedelem** címmel havonként kétszer, minden hó 1-én és 15-én megjelenő lapot indított *Gullovich János*, volt pécsi, jelenleg szegedi hírlapíró. A lap az alföldi és délmagyarországi kereskedők és iparosok közlönye s ára félévre 2 korona. Megrendelhető szegeden (Kárász-utca 9. szám) a kiadóhivatalban.

T a n ü g y.

A ciszterciek főgimnáziuma.

— A ciszterciarend pécsi róm. kath. főgimnáziumának értesítője az 1893–90-ik iskolai évről. —

Az önképzőkörökről találunk jeles értekezést *Greksa Kázmér* dr. tollából az Értesítő elején, mely után az intézet tanári karának névsora következik. Tizennégy rendes tanárból és két világi tanárból s öt hitoktatóból állt. A használt tankönyvek és a végzett tananyag ismertetése után a könyv- és szertárak ismertetése következik, a mi tekintélyes tért foglal el, lévén az intézetben tanári könyvtár, ifjúsági könyvtár, segélyegyleti könyvtár, természettani, természetrajzi szertár, földrajzi és történelmi művészeti, továbbá filológiai gyűjtemény, érem és régiségtár, rajzszertár és hangjeggyűjtemény.

Az iskolai önképzőkör *Greksa Kázmér* dr. tanár elnöksége alatt dicséretes működést fejtett ki. A segélyező-egyesület *Légár Hugó* tanár vezette s tagjainak száma 244 volt. Az egyesület könyv- és ruhasegélyt adott összesen 70 tanulóknak 751 korona értékben s alaptőkéje jelenleg 12085 kor. 50 fillért tesz ki. Ösztöndíjban részesült 87 tanuló s összesen 1128 korona tandíjelengedés volt. Ezekon kívül jutalomban még 19 növendék részesült.

Az intézet első osztályában 67 tanuló volt. Jelesek voltak: *Gayer Béla*, *Hardy Lajos*, *Hoffmeister Gyula* és *Kaufmann János*. A II-ik osztályban 65 tanuló volt, kik közül jelesek voltak: *Bräutigam Ferenc*, *Ganzer Rezső*, *Obermayer Ernő*, *Stolpa József* és *Szendrődy Szilárd*. A III-ik osztályban 49 tanuló között jelesek voltak: *Göbl János*, *Handó József*, *Jány Miksa*, *Panos Aurél*, *Péter Róbert*, *Szövényi Ferenc* és *Wollák Gyula*. A IV-ik osztályban 47 tanuló volt, jeles volt *Rumsauer János*. Az V-ik osztályban jeles volt 38 tanuló közt *Lutz Miklós*. A VI. osztályban 35 tanuló között jelesek voltak: *Keresztes István* (pécsi egyházmegyei növendék-pap), *Kirc József*, *Molnár Endre* (növ. pap) és *Nyirő Sándor* (növ. pap). A VII. osztályban 40 tanuló volt s jelesek voltak *Baltha Béla* és *Frank Richard*. A VIII-ik osztályban 33 tanuló között jelesek voltak *Kész Jenő*, *Nürnbergi Géza* és *Ollé László*. Az intézet felső osztályaiba járt 41 pécsi egyházmegyei növendék pap. Érettségit tett 29 tanuló, kik közül jogi pályára lép 17, mérnökre 3, hittudományra 8 és kohászatra 1 végzett növendék. Végül 6 magántanuló is tett vizsgálatot.

Az intézetnek összesen 374 tanulója volt, kik közül az 1–8 osztályban több tantárgyból elégtelen volt 12, két tantárgyból elégtelen 13, egy tantárgyból elégtelen 59,

legalább elégséges 214, legalább jó 53 és minden tantárgyból jeles 23.

Az intézet megünnepelte október hatodikát, Erzsébet királyné emlékét, Leo pápa jubileumát, március tizenötödikét és Zsínkó emlék ünnepet is tartott. Szóval a növendékek *Incédy Dániel* igazgató és az ügybuzgó tanári kar vezetése alatt nemcsak a tudományokban, a valláserkölciségben, de a hazafiasságban és a szép és jó művelésében is neveltettek, miért az intézetet, mint mindig, úgy most is a legnagyobb elismerés illeti meg!

Közgazdaság.

□ **Gazdasági tudósítás.** Az őszi árpa legnagyobb része már kérékben van, sőt már cséplés alá is került, aminek öntési eredménye igen jónak mondható, amennyiben egy magyar hold szántóföld 8-9 (20 kérés) keresztről, keresztentel megad 2¼ pozsonyi mérő szemet s így minden két kérésre ¼ mérő szem esik, irányadóul tekintve a jól művelt földben termett s minden gyomtól ment őszi árpát; ma-holnap a tavaszi árpa is kasza alá kerül, előre láthatólag szintén jó eredménnyel. Nem kevésbé jók a kilátások a buzára nézve is: eltekintve a buzaszárakon, illetve a leveleken itt-ott mutatkozó rozsdától, ami csak a szalma széna mennyiségét fogja csökkenteni, a szépen álló, 12-13 (sőt nem ritkán 14) cm. hosszú jól kifejlett kalaszról szinte kimosolyognak a duzzadt, kővér buzaszemek, az öntési eredményre nézve a legjobb reménnyel kecsegtetve a gazdákat. A most kasza alá került rozs is szép reményekre jogosít, úgy mennyiség, mint minőségre nézve. A kukoricák igen szépen fejlődnek, a közelmúltban volt néhány jó eső után nagyon megnyullottak, sötét zöld színbe (mint itt mondják: fekete mondurba) öltöztek, itt-ott már virágoznak is, „kihányták cimerüket,” amit hamarosan fog követni a csövek fejlődése, főképp ha most egy jó eső érne őket. Az idén őszi árpara vetett lóherék már megéreztek, hogy róluk az árpa letakarított, szépen lábrakaptak, zöldülnek; a múlt évi lóherések elég buja s 28-30 cm. magasak, másodfüve rövid idő múlva kasza alá kerül s remélhetőleg több takarmányt, szénát fog adni, mint a megnyit az első kaszálás, mert biz az elég keveset, magyar holdankint csak három közönséges kocsival adott; ez évben általában kevés széna takarodott, a rétek előtve alacsony es ritka volt, de a most kaszálás alatt levő zabos búkkönyök széna eredménye, mint látszik, kielégítő lesz. Takarmányról szólva: répa, aligha lesz annyi, mint a mennyi a múlt évben volt; ugyancsak ilyenek a burgonyákat illető kilátások is amelyek azonban még előnyösen megváltoztatnak.

A veteményes kertek növényeiből a zöld bab és uzorka már asztalra került, sőt ma-holnap már zöld paprikát is produkálhatunk; káposzta, paradicsom s egyéb zöldség féle is mind igen szépen és jól fejlődik. Itt legyen megemlítve, hogy az almafák nénelike igen szépen meg van rakva gyümölcsrel, de a körte, szilva s egyéb kerti fák üresen állanak vagy csak evéve akad rajtuk egy-két szem gyümölcs. A szőlőhegyen levő cseresznye s meggyfák (a baracfakon kevés a gyümölcs) rogyasik telve voltak és vannak. E gyümölcsöket, főképp meggyet („visuyét”) csőbör es hordószámra hordják a drávamenti községekbe, eladás végett, nagyobb részben meg majd pálinkát főznek, sőt bort is csinálnak belőle, főképp amióta folyton fogy a szőlőkön termett bor mennyisége, — még is ez évben, az elmúlt évekhez képest elég jók az ezt illető kilátások, a dús hajtású szőlőkéken gálic-oldattal permetezett buja levelei közt elég es szépen fejlődő szőlőfürtök láthatók. Így a termés kilátások általában kedvezők, s ha valami elemi csapás nem jó közbe, úgy jó aratásunk s egy kis szüretünk is lesz.

Séta a világ körül.

Pécs, 1900. július 5.

— **Ujfajta sport.** Franciaország egy vidéki városában egy érdemes korcsmáros, a testedző játékoknak lelkes híve, ujfajta nemét találta fel a sportnak. Fogadást kötött, hogy 180 dobással két község között levő 16 kilométert egy 800 gramm súlyú fagolyóval átdob. Mult vasárnap került a fogadás a döntésre. A vállalkozó korcsmáros pedig fényesen megnyerte a fogadást. Oda-vissza 167 dobást végzett, tehát kevesebbet, mint a kitűzött szám volt. Egy-egy dobás átlag 96 méter volt. A korcsmáros tehát ujfajta sportot honosított meg, melynek már is szenvedélyesen hódol a feltaláló szülővárosának ifjusága. Az új sportnak a neve talán: táv-golyóvetés.

— **Kilenc éves gyilkos.** Zürich egyik külvárosában, a tópartmenti Wollishofenben két testvérfiú, az egyik kilenc, a másik tíz esztendő, játszott egymással. Hozzájuk csatlakozott egy hat éves fiúcska is, a kivel az előbb összevesztek. Játsszani kezdtek vele, egyszerre aztán a kilenc éves az idegen gyereket beletaszította a vízbe. A szerencsétlen fiúcska fuldokolva segítségért kiáltott, mikor pedig egy halász oda futott a partra s az ott álló két gyermeket megkérdezte, hogy onnan jött-e a hang, azok azt felelték, nem. Mikor a kis holttestet kifogták a vízből, csak nagy nehezen lehetett a gyilkos gyermeket valamásra birni. Akkor is azt vallotta, hogy csak tréfából lökte a vízbe játszótársát, mert azt hitte, hogy az tud úszni.

— **A gólyafészkek rejtelmel.** Egy vadász-emberrel történt meg, hogy gólyafészket pillantott meg egy fán. Kíváncsiság fogta el, hogy megnézze, mi van a fészkekben. Megleste, a mikor az öregek elrepültek hazulról és fölémászott a fára. Roppant érdekes dolgokra akadt benne. Mindenekelőtt egy 1899. november 29-én kelt újságlapra, azután több pincetokra, végül pedig egy szép, angol képeskönyvre, a minek borítékán ez a felirat állott: „In thy hand” (a te kezében.) Angliában és Amerikában járja az a szelid szokás, hogy karácsony estéjén ilyen ajánlatos könyvekkel ajándékozzák meg egymást a családtagok. S ezt a gyengéd emléket lopta el a gólya.

— **Örökség a halalos ágyon.** Szimferopolban egy szegény embert kísérték örök nyugalomra, a kivel a sors szeszélye kegyetlen tréfát űzött. Hosszú évekig nyomorgott mint nyomdász csekély fizetéssel. Ereje mindinkább csökkent, míg végre sorvadásban megbetegedett. A kórházi kezelés csekély vagyónának maradékát is teljesen felemésztette. Egyszerre két nappal halála előtt értesítést kapott, hogy Amerikába költözött bátyja után két millió dollárt örökölt. Állapotának reménytelenségét felismerve, a halalos ágyon tekvő szegény milliomos legfőbb gondja volt végrendeletet csinálni, a melyben Szimferopol árváinak hagyományozta vagyónát. Haldoklása közben kijelentette, hogy utolsó perceit boldoggá teszi az a tudat, hogy az Isten módot adott neki arra, hogy telebarátjaival jót tegyen.

— **Mercedes infánsnő házassága.** Madridi híradás szerint a spanyol udvarnál Mercedes infánsnő kiházásati tervével foglalkoznak. Az infánsnő, asturiai hercegnő, a spanyol gyermekkirály két néneje közül az idősebbik s most 19 éves. Férjjelelték Don Jaime, Don Carlos tronkövetelőnek fia, aztán Károly herceg, a Gasertai grófnak a fia, a ki spanyol hadseregben szolgál s végül Ferdinánd Károly osztrák főherceg, ki nem régiben látogatásban volt Madridban. Legnagyobb reménye van a madridi helyőrségnél szolgáló Károly hercegnek. Jól értesült udvari körökben azt tartják, hogy szeptemberben már hivatalosan is megtartják az eljegyzést.

— **Amerikai népitélet.** New Orleansban egy kis leány aljas merényletnek esett áldozatul. A gyanu csakhamar három néger felé fordult, a kiket el is fogtak. A polgárság egy része azonban gyűlést tartott az ügyben s mielőtt a vizsgálat bebizonyította volna a szerencsétlen négernek bűnét, elhatározták, hogy hosszadalmas pör nélkül büntetik meg őket. Hiába hivatkoztak egyes felvilágosodott férfiak arra, hogy a gyanu alapos volta nincs bebizonyítva, s hogy az eddigi vizsgálat szerint a gyilkosságot csak egy ember követhette el, nem három, a nép megostromolta a fogházat s barbár kiváltatás alá vette az egyik négert. Mikor ez a legnagyobb kinok között is ártatlanságát hangoztatta, a tömeg elállt ugyan a lyncheléstől, de két nappal utóbb ismét betört a fogházba s a már előbb nyomorékká megkínzott szerencsétlen embert és egy társát megölte.

TÁVIRATOK

— **Darányi miniszter Párisban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisban Darányi Ignác, földmívelési miniszter meglátogatta a magyar kiállítását. Loubet elnök csütörtökön megnézi szövő-iparkiallításunkat. Dupuy földmívelési miniszter lakomát adott a magyarok tiszteletére.

— **Vilmos német császár utazása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Vilmos német császár a „Hobenzollerna“-yachtton Brunsbüttelbe érkezett.

— **A boxerek lázadása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A „Times“ szerint június 27-én tizenötezer boxer és a katonaság megtámadta a követségeket; de visszaverettek. A császári ház teljesen egyesült a boxerekkel; a palotában oltárt állítottak a boxerek ritusa szerint. Az idegen csapatok nem mehetnek Pekingbe, mert csak összesen huszezeren vannak, míg a boxerek és a katonaság kétszázezren.

Bécsbe érkezett távirati jelentés szerint a „Mária Terézia“-hadihajó tegnap Adenbe érkezett, honnan Colomboba megy. A hajón minden rendben van.

A „Zenta“-hadihajóról jelentik: Egy Pekingből érkezett futár mondja, hogy az osztrák-magyar követség elpusztult. A csapatok az angol követségen vannak összegyűlve, hol a kínaiak ágyúzzák őket. Egy német csapat megszállva tartja a város egyik kapuját. Eleség és lövészer nagyon

kevés van. A felmentés egye öre lehetetlen. Az »Oregon« amerikai hadihajót még nem szabadították ki.

Bendemann német altengernagy személyesen gratulált a »Zenta« csapatának a Taku bevételénél tanúsított vitéz magatartásáért.

— **A hobokeni áldozatok.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) New-yorkból írják, hogy a hobokeni katasztrófa áldozataiból százötvenötöt boltan megtaláltak.

— **A tőzsde fél.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A budapesti börzén a kínai háboru miatt pánik van. Az értékek 8—10 koronával estek.

KIR. TÁBLAI ÉRTESETŐ.

1900. évi július hó 2-án s a köv. napokon elintézett ügyek.

(Rövidítések magyarázata: hh. = helyben hagyva, mv. = megváltoztatva, rmv. = részben megváltoztatva, fo. = feloldva, rend. = rendkívényileg vissza, ms. = megsemmisítve, rms. = részben megsemmisítve, vu. = visszautasítva, hna. = hely nem adatott.)

Polgári ügyek.

Előadó: Tóttóssy Béla.

- V. 1512. Peronska Emil — Zakál Henrik panasz. — rmv.
1558. Pallongi Anna — Dr. Tuboly Gyula panasz. — rmv.
1603. Dunaföldvári népbank — Baumgarten Dávid s t. követelés fennállása. — hh.
1629. Sala György s t. — Kiss György s. t. öröks. — hh.
1651. Erdélyi János s t. — Orbán János 1255 for. — rmv. rfo.
1714. Papp Anna — Pap József s. t. öröks. — hh.
III. 1634. Bartalos Stipó — Szalai Márkó végr. — rhh. rms.

Előadó: Rökk Gyula.

- V. 1605. Kiefer József — özv. Toll Pálné szerződ. kiad. — fo.
1613. Preisz Regina — Horváth János s n. 708 frt. — hh.
III. 1476. Schlesinger és Spiegel — Parrag Józsefné végr. — hh.
1516. Dreher Antal s t. — Dobó Mátyás végr. — rmv.
1542. Freitag Lőrinc — Tauszig (Teleki) Zsigmond végr. — hh.

Büntető ügyek.

Előadó: Bocz Alajos.

- V. 1882. Dolmányos Györgyné s. t. becs. sért. — v. u.
1883. Morgenstern József > > >
1884. Karó Mihály > > >
1935. Gyurka Sándor > > >

Előadó: Czeglányi Béla.

- V. 1811. Dubszki József sikk. — rmv.
1862. Petermann Ferenc k t. sért. — fo.
III. 1936. Örökös István s. t. súly. t. sért. — rmv.

Elintézésre kitűzött ügyek.

Bejelentések 1900. évi július hó 9. s köv. napjaira.

Szüneti tanács.

Előadó: Tóttóssy Béla.

- V. 1690. Bocsanovics Pál s t. — Sziebert Nándor zjog. törl.
1765. Bosnyák Prokó — özv. Koleszarics Imréné s t. okir. kis.
III. 1775. Pécsi ügyvédi kamara — Raics Lázár ügyv. végreh.
1796. Horváth József — Éltető Gyula végreh.
1797. Szikszay Kálmánné — Csajági István végreh.
1824. Verb József — Nagy Bernát József >
1825. Verb József — Huber János >
1833. Grosz Ferenc — Mozolán Antal >

Előadó: Rökk Gyula.

- V. 1650. Bán József — Bolf Anna s t. ing. tjog.
1788. Bernhardt Márton — Bernhard Mártonné ing. tjog.
1791. Somogyvárac Jakab — Szekrényessy Ferenc ing. tjog.
III. 1639. Özv. Szobonics Nándorné — Matolcsi József közokir. kiad.
1674. Balogh Imre — Balogh Mihály s t. végr.
1719. Hirschfeld S. s t. — Lusztig Miksa >
1816. Csáktornyai takptár — Horváth Antal >
1817. Szivér István — Kremmer János >

Büntető tanács.

Előadó: Bocz Alajos.

- V. 1939. Vlaszák Ferenc becs. sért.
1940. Karosecz János s t. k. t. sért.
1941. Bebók Ferenc k. t. sért.
1943. Réczei Pál s t. k. t. sért.

Előadó: Czeglányi Béla.

- V. 1864. Marosek Miklós család.
1989. Bajer Márton s t. hat. ell. erősz.
1992. Horváth Bálint súly. t. sért.

Laptulajdonos

Felelős szerkesztő

SHAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF

kiadó.

Hirdetések.

A tettyei fensikon

levő „Mecsek-Egylet“-hez címzett

vendéglő

folyó év augusztus hó 15-től fogva bérbeadó.

Bővebbet:

SCHOLZ ANTAL és FIA
sörgyárosnál.

„Stearoptinum“

(Olaj sebtapasz)

Bámulatos gyorsan gyógyító olaj-sebtapasz, amely egyetlen a maga nemében s egy régi család titka.

Budapesten a katonaságnál orvosilag rendelve.

Biztosan gyógyítja s a fájdalmat rögtön csillapítja bármily sebeknél: vágás, zuzódás, égés, fagyás, mindenféle kelevény, a női omlók gyuladása és gyüiése, a titkos betegségek, kiütések stb.

Egy adag ára használati utasítással együtt 2 korona.

A hatásért kezességet vállal, a mi, ha elmaradna, a pénzt azonnal visszaszolgáltatja a »Stearoptinum« laboratoriuma. A pénz beküldésével vagy utánvétellel megrendelhető a »STEAROPTINUM« laboratoriumában:

Budapest, VII. kerület, Mexikói-ut 88., II. 25.